Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Store Afdeling)

14. november 2013 *

»Politisamarbejde og retligt samarbejde i kriminalsager — rammeafgørelse 2005/214/RIA — anvendelse af princippet om gensidig anerkendelse på bødestraffe — »domstol med kompetence i navnlig straffesager« — »Unabhängiger Verwaltungssenat« i østrigsk ret — arten og rækkevidden af den kontrol, der udøves af domstolen i fuldbyrdelsesstaten«

I sag C-60/12,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 35 EU, indgivet af Vrchní soud v Praze (Den Tjekkiske Republik) ved afgørelse af 27. januar 2012, indgået til Domstolen den 7. februar 2012, i sagen om fuldbyrdelse af en bødestraf, som blev pålagt:

Marián Baláž,

har

DOMSTOLEN (Store Afdeling)

sammensat af præsidenten, V. Skouris, vicepræsidenten, K. Lenaerts, afdelingsformændene A. Tizzano, L. Bay Larsen, T. von Danwitz og A. Borg Barthet samt dommerne A. Rosas, J. Malenovský, A. Arabadjiev, C. Toader (refererende dommer) og E. Jarašiūnas,

generaladvokat: E. Sharpston

justitssekretær: fuldmægtig M. Aleksejev,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 12. marts 2013,

efter at der er afgivet indlæg af:

— den tjekkiske regering ved M. Smolek, J. Vláčil og D. Hadroušek, som befuldmægtigede

— den italienske regering ved G. Palmieri, som befuldmægtiget, bistået af avvocato dello Stato M. Russo

— den nederlandske regering ved B. Koopman og C. Wissels, som befuldmægtigede

— den østrigske regering ved C. Pesendorfer og P. Cede, som befuldmægtigede

— den svenske regering ved A. Falk og K. Ahlstrand-Oxhamre, som befuldmægtigede

— Europa-Kommissionen ved R. Troosters og Z. Malůšková, som befuldmægtigede,

* Processprog: tjekkisk.

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 18. juli 2013,

afsagt følgende

Dom

1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 1, litra a), nr. iii), i Rådets rammeafgørelse 2005/214/RIA af 24. februar 2005 om anvendelse af princippet om gensidig anerkendelse på bødestraffe (EUT L 76, s. 16), som ændret ved Rådets rammeafgørelse 2009/299/RIA af 26. februar 2009 (EUT L 81, s. 24, herefter »rammeafgørelsen«).

2 Anmodningen er blevet indgivet i forbindelse med en fuldbyrdelsesprocedure vedrørende inddrivelsen af en bøde, som blev pålagt Marián Baláž, der er tjekkisk statsborger, på grund af en færdselsforseelse, som han havde begået i Østrig.

Retsforskrifter

EU-retten

3 Første, anden, fjerde og femte betragtning til rammeafgørelsen har følgende ordlyd:

»(1) Det Europæiske Råd godkendte på sit møde i Tammerfors den 15.-16. oktober 1999 princippet om gensidig anerkendelse, der bør være hjørnestenen i det retlige samarbejde inden for EU på både det civilretlige og det strafferetlige område.

(2) Princippet om gensidig anerkendelse bør anvendes på bødestraffe, der idømmes af retlige eller administrative myndigheder, med henblik på at lette fuldbyrdelsen i en anden medlemsstat end den, hvor bøden pålægges.

[...]

(4) Denne rammeafgørelse bør også omfatte bødestraffe, der er idømt for færdselsforseelser.

(5) Denne rammeafgørelse respekterer de grundlæggende rettigheder og principper, som er anerkendt i artikel 6 i traktaten og afspejlet i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, særlig kapitel VI. […]«

4 Rammeafgørelsens artikel 1, der har overskriften »Definitioner«, er sålydende:

»I denne rammeafgørelse forstås ved:

a) »afgørelse«: en endelig afgørelse, der pålægger en fysisk eller juridisk person en bødestraf, for så vidt afgørelsen er truffet af:

[...]

iii) en anden myndighed i udstedelsesstaten end en domstol, for handlinger, der er strafbare i henhold til udstedelsesstatens lovgivning, i og med de er overtrædelser af almindelige retsregler, forudsat at den pågældende person har haft lejlighed til at få sagen prøvet ved en domstol med kompetence i navnlig straffesager

[...]

b) »bødestraf«: pligten til at betale:

i) et beløb, som det ved afgørelse pålægges en person at betale på grund af domfældelse for begåelse af en strafbar handling

[...]

c) »udstedelsesstaten«: den medlemsstat, hvor en afgørelse som defineret i denne rammeafgørelse er truffet

d) »fuldbyrdelsesstaten«: den medlemsstat, til hvilken en afgørelse med henblik på fuldbyrdelse er blevet fremsendt.«

5 Rammeafgørelsens artikel 3, der har overskriften »Grundlæggende rettigheder«, fastsætter:

»Denne rammeafgørelse indebærer ikke nogen ændring af pligten til at respektere de grundlæggende rettigheder og grundlæggende retsprincipper som omhandlet i artikel 6 i [EU-]traktaten.«

6 Rammeafgørelsens artikel 4, stk. 1, bestemmer, at en afgørelse – hvis den ledsages af en attest udfærdiget i henhold til en standardformular, der er indeholdt i bilaget til rammeafgørelsen – kan sendes til »en medlemsstat, hvor den fysiske eller juridiske person, der er genstand for afgørelsen, har ejendom eller indtægt, har fast bopæl eller, for juridiske personers vedkommende, vedtægtsmæssigt hjemsted«.

7 Rammeafgørelsens artikel 5 med overskriften »Anvendelsesområde« indeholder en opregning af de lovovertrædelser, i forbindelse med hvilke afgørelser bliver anerkendt og fuldbyrdet i medfør af rammeafgørelsen. Særligt fastsætter stk. 1 i denne artikel 5 følgende:

»Følgende lovovertrædelser som defineret i udstedelsesstatens lovgivning medfører anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser på de betingelser, der er fastsat i denne rammeafgørelse, og uden kontrol af dobbelt strafbarhed, hvis de er strafbare i udstedelsesstaten:

[...]

— overtrædelse af bestemmelser i færdselslovgivningen […]«

8 Rammeafgørelsens artikel 6, som har overskriften »Anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser«, bestemmer:

»De kompetente myndigheder i fuldbyrdelsesstaten anerkender uden yderligere formaliteter en afgørelse, der er fremsendt i henhold til artikel 4, og træffer straks alle de nødvendige foranstaltninger til fuldbyrdelsen, medmindre den kompetente myndighed beslutter at påberåbe sig en af de i artikel 7 nævnte grunde til at undlade anerkendelse eller fuldbyrdelse.«

9 Rammeafgørelsens artikel 7, stk. 2 og 3, har følgende ordlyd:

»2. Den kompetente myndighed i fuldbyrdelsesstaten kan […] afslå at anerkende og fuldbyrde afgørelsen, hvis det fastslås,

[...]

g) at den pågældende ifølge den i artikel 4 omhandlede attest i tilfælde af skriftlig procedure ikke, som krævet i udstedelsesstatens lovgivning, er blevet underrettet personligt eller via en efter national lovgivning kompetent repræsentant om sin ret til at anfægte sagen og om tidsfristerne for et sådant retsmiddel

[...]

i) at den pågældende ifølge den i artikel 4 omhandlede attest ikke selv var til stede under den retssag, der førte til afgørelsen, medmindre det fremgår af attesten, at den pågældende i overensstemmelse med yderligere proceduremæssige krav i udstedelsesstatens nationale ret

i) i rette tid

— enten er blevet indkaldt personligt og derved underrettet om det fastsatte tidspunkt og sted for den retssag, der førte til afgørelsen, eller på anden måde faktisk er blevet officielt underrettet om det fastsatte tidspunkt og sted for den pågældende retssag på en sådan måde, at det entydigt fremgår, at han/hun var klar over den berammede retssag

og

— er blevet underrettet om, at der kan afsiges en afgørelse, selv om han/hun ikke er til stede under retssagen

eller

ii) var klar over den berammede retssag og havde givet et mandat til en juridisk rådgiver, der var udnævnt enten af den pågældende person eller af staten til at forsvare ham/hende under retssagen, og var faktisk repræsenteret af denne rådgiver under retssagen

eller

iii) efter at have fået afgørelsen forkyndt og udtrykkeligt være blevet underrettet om retten til fornyet prøvelse eller anke, hvor personen har ret til at deltage, og som giver mulighed for, at sagens realiteter inklusive nye beviser bliver taget op igen, og som kan føre til, at den oprindelige afgørelse bliver ændret:

— udtrykkeligt har erklæret, at han/hun ikke anfægter afgørelsen

eller

— ikke har anmodet om fornyet prøvelse eller anke inden for den gældende frist.

[...]

3. I de i stk. 1 og stk. 2, litra c), g), i) og j), omhandlede tilfælde hører den kompetente myndighed i fuldbyrdelsesstaten den kompetente myndighed i udstedelsesstaten på en hvilken som helst relevant måde, inden den beslutter ikke at anerkende og fuldbyrde en afgørelse enten helt eller delvis, og beder den om nødvendigt straks meddele alle fornødne yderligere oplysninger.«

10 Rammeafgørelsens artikel 20, stk. 3 og 8, fastsætter:

»3. Hvis den i artikel 4 omhandlede attest giver anledning til at formode, at der er sket en krænkelse af grundlæggende rettigheder eller grundlæggende retsprincipper som fastsat i traktatens artikel 6, kan en medlemsstat afslå at anerkende og fuldbyrde afgørelser. Den i artikel 7, stk. 3, omhandlede procedure finder anvendelse.

[...]

8. En medlemsstat, der gennem et kalenderår har anvendt stk. 3, underretter i begyndelsen af det efterfølgende kalenderår Rådet og Kommissionen om tilfælde, hvor de grunde til ikke at anerkende eller fuldbyrde en afgørelse, der er omhandlet i nævnte bestemmelse, er blevet anvendt.«

Tjekkisk ret

11 Tjekkisk ret indeholder bestemmelser om anerkendelse og fuldbyrdelse af bødestraffe pålagt af domstole i en anden medlemsstat end Den Tjekkiske Republik i overensstemmelse med strafferetsplejeloven. I den udgave, der var gældende på datoen for de afgørelser, som de tjekkiske domstole har truffet i hovedsagen (herefter »strafferetsplejeloven«), bestemmer strafferetsplejelovens § 460o, stk. 1, følgende:

»Bestemmelserne i denne del finder anvendelse på proceduren for anerkendelse og fuldbyrdelse af en endelig dom for en strafferetlig eller anden forseelse eller af en afgørelse truffet på grundlag heraf, hvis den er udstedt i overensstemmelse med [EU-lovgivningen],

a) hvorved der er blevet pålagt en bødestraf,

[...]

hvis den er udstedt af en domstol i Den Tjekkiske Republik i en straffesag [...] eller af en domstol i en anden [EU-]medlemsstat […] i en straffesag eller af en administrativ myndighed i en sådan stat, forudsat at den administrative myndigheds afgørelse vedrørende den strafferetlige eller anden forseelse kan appelleres til en domstol med kompetence i navnlig straffesager [...]«

12 Strafferetsplejelovens § 460r har følgende ordlyd:

»(1) Efter at skriftlige bemærkninger er indgivet af den offentlige anklager, afgør Krajský soud [(regional domstol)], ved et offentligt retsmøde og ved dom, hvorvidt en afgørelse fra en anden [EU-medlemsstat] vedrørende en bødestraf eller en kontantydelse, der var blevet forelagt den af de kompetente myndigheder i den pågældende medlemsstat, skal anerkendes og fuldbyrdes, eller hvorvidt anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelsen afslås. Dommen forkyndes for den pågældende person og den offentlige anklager.

[...]

(3) Krajský soud afslår at anerkende og fuldbyrde en afgørelse fra en anden [EU-medlemsstat] vedrørende en bødestraf eller en kontantydelse, jf. stk. 1, hvis

[...]

i) anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelsen er i strid med Den Tjekkiske Republiks interesser, som beskyttet ved § 377

[...]

(4) Hvis det fastslås, at der foreligger en grund til at afslå at anerkende og fuldbyrde afgørelsen fra en anden [EU-medlemsstat] vedrørende en bødestraf eller en kontantydelse, jf. stk. 3, litra c) eller i), anmoder Krajský soud, inden den beslutter at afslå at anerkende og fuldbyrde en sådan afgørelse, om en udtalelse fra de af nævnte stats kompetente myndigheder, som har truffet den afgørelse, der anmodes om at blive anerkendt og fuldbyrdet, bl.a. med henblik på at opnå samtlige de oplysninger, der er nødvendige for at træffe en afgørelse; i givet fald kan Krajský soud anmode disse kompetente myndigheder om straks at fremsende de nødvendige dokumenter og supplerende oplysninger.«

Østrigsk ret

13 Det østrigske retssystem sondrer mellem lovovertrædelser, der udgør en overtrædelse af »administrativ strafferet«, og de, der udgør overtrædelse af »judiciel strafferet«. I begge tilfælde har personer, der er sigtet for lovovertrædelsen, adgang til en domstol.

14 Proceduren vedrørende administrative overtrædelser er reguleret i Verwaltungsstrafgesetz 1991 (administrativ straffelov af 1991) (BGBl. I, 52/1991, herefter »VStG«). Disse overtrædelser behandles i første instans af Bezirkshauptmannschaft (administrativ regionsmyndighed, herefter »BHM«). Når alle rekursmuligheder ved denne administrative myndighed er udtømt, er Unabhängiger Verwaltungssenat in den Ländern (herefter »Unabhängiger Verwaltungssenat«) kompetent som appelinstans.

Tvisten i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

15 Ved skrivelse af 19. januar 2011 rettede BHM Kufstein en anmodning til Krajský soud v Ústí nad Labem (regional domstol i Ústí nad Labem, Den Tjekkiske Republik) om anerkendelse og fuldbyrdelse af BHM Kufsteins afgørelse af 25. marts 2010, hvorved Marián Baláž blev pålagt en bødestraf for overtrædelse af færdselsloven. Skrivelsen indeholdt en på tjekkisk udfærdiget attest, som omhandlet i rammeafgørelsens artikel 4, og »afgørelsen om domfældelse« (»Strafverfügung«).

16 Det fremgår af disse dokumenter, at Marián Baláž, som kørte en leddelt lastvogn registreret i Den Tjekkiske Republik, i Østrig den 22. oktober ikke havde overholdt skiltet »Adgang forbudt for køretøjer med en vægt på over 3,5 ton«. Han blev derfor idømt betaling af en bøde på 220 EUR, med en frihedsberøvelsesstraf på 60 timer i tilfælde af manglende betaling inden for den fastsatte frist.

17 Som det fremgår af forelæggelsesafgørelsen, var det anført i den af BHM Kufstein udstedte attest, at den pågældende afgørelse var en afgørelse, der hidrørte fra en anden myndighed i udstedelsesstaten end en domstol, og som var truffet for handlinger, der var strafbare i henhold til national ret i udstedelsesstaten, idet de udgjorde lovovertrædelser. Desuden var det i attesten anført, at Marián Baláž havde haft lejlighed til at få sagen prøvet ved en domstol med kompetence i navnlig straffesager.

18 Ifølge oplysningerne i samme attest blev denne afgørelse endelig og eksigibel den 17. juli 2010. Marián Baláž havde således ikke anfægtet afgørelsen, selv om han i overensstemmelse med lovgivningen i udstedelsesstaten var blevet underrettet om sin ret til at iværksætte påklage enten personligt eller via en repræsentant, der er udnævnt eller udpeget i henhold til national ret.

19 Krajský soud v Ústí nad Labem afholdt et offentligt retsmøde den 17. maj 2011 med henblik på behandlingen af den af BHM Kufstein indgivne anmodning. I forbindelse med dette retsmøde blev det bl.a. fastslået, at Okresní soud v Teplicích (distriktsdomstolen i Teplice, Den Tjekkiske Republik) den 2. juli 2010 forkyndte den af BHM Kufstein trufne afgørelse om domfældelse for Marián Baláž på tjekkisk, og at det i afgørelsen om domfældelse var anført, at han enten mundligt eller skriftligt,

herunder ad elektronisk vej, havde lejlighed til at anfægte afgørelsen inden for en frist på to uger fra forkyndelsen, og at han i denne forbindelse kunne påberåbe sig beviser til sit forsvar og iværksætte en appel ved Unabhängiger Verwaltungssenat.

20 Da proceduren var afsluttet, afsagde Krajský soud v Ústí nad Labem – efter at have konstateret, at Marián Baláž ikke havde gjort brug af det tilgængelige retsmiddel (»Einspruch«) – dom, hvorved den regionale domstol anerkendte afgørelsen og erklærede den eksigibel på Den Tjekkiske Republiks område.

21 Den 6. juni 2011 iværksatte Marián Baláž appel ved Vrchní soud v Praze (den øverste domstol i Prag, Den Tjekkiske Republik) til prøvelse af dommen. Som det fremgår af forelæggelsesafgørelsen, har han bl.a. gjort gældende, at der for det første kan stilles spørgsmålstegn ved oplysningerne i den af BHM Kufstein udstedte attest, og at sidstnævntes afgørelse for det andet ikke bør kunne fuldbyrdes, for så vidt som den ikke kunne appelleres til en domstol med kompetence i navnlig straffesager. Marián Baláž er således af den opfattelse, at det i henhold til østrigsk lovgivning kun er muligt at appellere en afgørelse på færdselsovertrædelsesområdet til Unabhängiger Verwaltungssenat, og at østrigsk lovgivning derfor ikke fastsætter nogen adgang til at få sagen prøvet ved en domstol med kompetence i navnlig straffesager.

22 I denne henseende skal Vrchní soud v Praze tage stilling til, om den af BHM Kufstein vedtagne foranstaltning er en afgørelse som omhandlet i strafferetsplejelovens § 460o, stk. 1, litra a), og dermed en afgørelse som omhandlet i rammeafgørelsens artikel 1, litra a), nr. iii). I bekræftende fald skal Vrchní soud v Praze fastslå, om betingelserne for anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelsen på Den Tjekkiske Republiks område er opfyldt.

23 Under disse omstændigheder har Vrchní soud v Praze besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»1) Skal ordene »domstol med kompetence i navnlig straffesager« i artikel 1, litra a), nr. iii) [i rammeafgørelsen] fortolkes som et selvstændigt begreb i EU-retten?

2) a) Hvis det første spørgsmål besvares bekræftende, hvilke generelle definerende kendetegn skal en ret i en stat, der på den berørte persons initiativ kan behandle denne persons sag vedrørende en afgørelse, der er udstedt af en anden myndighed end en domstol (en administrativ myndighed), da have for at være en »domstol med kompetence i navnlig straffesager« i den i rammeafgørelsens artikel 1, litra a), nr. iii), omhandlede forstand?

b) Kan [Unabhängiger Verwaltungssenat] anses for en »domstol med kompetence i navnlig straffesager« i den i rammeafgørelsens artikel 1, litra a), nr. iii), omhandlede forstand?

c) Hvis det første spørgsmål besvares benægtende, skal ordene »domstol med kompetence i navnlig straffesager« i den i rammeafgørelsens artikel 1, litra a), nr. iii), omhandlede forstand da fortolkes af den kompetente myndighed i fuldbyrdelsesstaten i henhold til lovgivningen i den stat, hvis myndighed traf en afgørelse i den i rammeafgørelsens artikel 1, litra a), nr. iii), omhandlede forstand, eller i henhold til lovgivningen i den stat, som træffer afgørelse om anerkendelsen og fuldbyrdelsen af en sådan afgørelse?

3) Bevares »lejlighed[en] til at få sagen prøvet ved en domstol med kompetence i navnlig straffesager« i henhold til rammeafgørelsens artikel 1, litra a), nr. iii), selv hvis den berørte person ikke kan få en sag prøvet direkte ved en »domstol med kompetence i navnlig straffesager«, men først skal påklage en afgørelse fra en anden myndighed end en domstol (en administrativ myndighed), idet indgivelsen af en sådan klage udsætter virkningerne af denne myndigheds

afgørelse og fører til, at der indledes en ordinær procedure for den samme myndighed, og idet det kun er til prøvelse af myndighedens afgørelse i denne ordinære procedure, at der kan iværksættes en appel ved en »domstol med kompetence i navnlig straffesager«?

Med henblik på at bevare »lejlighed[en] til at få sagen prøvet« er det da nødvendigt at tage stilling til, om en appel, der behandles af en »domstol med kompetence i navnlig straffesager«, er en ordinær appel (dvs. en appel til prøvelse af en afgørelse, der endnu ikke er endelig) eller en ekstraordinær appel (dvs. en appel til prøvelse af en endelig afgørelse), og til, hvorvidt en »domstol med kompetence i navnlig straffesager« på grundlag af denne appel har kompetence til at efterprøve sagen i sin helhed, både faktisk og retligt?«

Om de præjudicielle spørgsmål

Om det første spørgsmål og det andet spørgsmål, litra a) og b)

24 Med sit første spørgsmål og sit andet spørgsmål, litra a) og b), der skal behandles samlet, ønsker den forelæggende ret oplyst, om begrebet »domstol med kompetence i navnlig straffesager« som omhandlet i rammeafgørelsens artikel 1, litra a), nr. iii), skal fortolkes som et selvstændigt begreb i EU-retten, og i bekræftende fald, hvilke kriterier der er relevante i denne forbindelse. Den forelæggende ret ønsker ligeledes oplyst, om Unabhängiger Verwaltungssenat er omfattet af dette begreb.

25 I denne henseende bemærkes, at i modsætning til det, som den nederlandske og den svenske regering har gjort gældende, kan begrebet »domstol med kompetence i navnlig straffesager« som anført af generaladvokaten i punkt 45 i forslaget til afgørelse ikke overlades til hver medlemsstats skøn.

26 Det følger nemlig af kravet om en ensartet anvendelse af EU-retten, at for så vidt som rammeafgørelsens artikel 1, litra a), nr. iii), ikke henviser til medlemsstaternes ret for så vidt angår begrebet »domstol med kompetence i navnlig straffesager«, skal begrebet, der er afgørende for fastlæggelsen af rammeafgørelsens anvendelsesområde, i hele Unionen undergives en selvstændig og ensartet fortolkning, som skal søges under hensyntagen til sammenhængen i den bestemmelse, hvori begrebet indgår, og formålet med denne rammeafgørelse (jf. analogt dom af 17.7.2008, sag C-66/08, Kozłowski, Sml. I, s. 6041, præmis 41 og 42, og af 16.11.2010, sag C-261/09, Mantello, Sml. I, s. 11477, præmis 38).

27 Som det særligt fremgår af rammeafgørelsens artikel 1 og 6 samt første og anden betragtning hertil, har rammeafgørelsen til formål at indføre en effektiv mekanisme til grænseoverskridende anerkendelse og fuldbyrdelse af de afgørelser, hvorved en fysisk eller juridisk person endeligt er blevet pålagt en bødestraf for at have begået en af de i rammeafgørelsens artikel 5 opregnede lovovertrædelser.

28 Når den i rammeafgørelsens artikel 4 omhandlede attest, der ledsager afgørelsen om pålæggelse af en bødestraf, giver anledning til at formode, at der er sket en krænkelse af grundlæggende rettigheder eller grundlæggende retsprincipper i artikel 6 TEU, kan de kompetente myndigheder i fuldbyrdelsesstaten ganske vist afslå at anerkende eller fuldbyrde en sådan afgørelse, når en af de i rammeafgørelsens artikel 7, stk. 1 og 2, opregnede grunde til at undlade anerkendelse og fuldbyrdelse foreligger, samt i medfør af dennes artikel 20, stk. 3.

29 Henset til den omstændighed, at princippet om gensidig anerkendelse, der ligger til grund for rammeafgørelsens opbygning, i medfør af sidstnævntes artikel 6 indebærer, at medlemsstaterne i princippet har pligt til uden yderligere formaliteter at anerkende en afgørelse, hvorved der er blevet pålagt en bødestraf, og som er fremsendt i henhold til rammeafgørelsens artikel 4, og til straks at

træffe alle de nødvendige foranstaltninger til fuldbyrdelsen, skal grundene til at afslå at anerkende eller fuldbyrde en sådan afgørelse fortolkes restriktivt (jf. analogt dom af 29.1.2013, sag C-396/11, Radu, Sml., EU:C:2013:39, præmis 36 og den deri nævnte retspraksis).

30 En sådan fortolkning er så meget desto mere påkrævet, som den gensidige tillid mellem medlemsstaterne, der udgør hovedhjørnestenen i det retlige samarbejde inden for EU, er ledsaget af passende garantier. I denne forbindelse bemærkes, at i medfør af rammeafgørelsens artikel 20, stk. 8, er en medlemsstat, der gennem et kalenderår har anvendt rammeafgørelsens artikel 7, stk. 3, forpligtet til i begyndelsen af det efterfølgende kalenderår at underrette Rådet og Kommissionen om de tilfælde, hvor de grunde til ikke at anerkende eller fuldbyrde en afgørelse, som er omhandlet i nævnte bestemmelse, er blevet anvendt.

31 Såfremt den kompetente myndighed i fuldbyrdelsesstaten er i tvivl om, hvorvidt de ovenfor anførte betingelser for at anerkende en i et bestemt tilfælde omhandlet afgørelse, hvorved der er blevet pålagt en bødestraf, er opfyldt, kan den anmode den kompetente myndighed i udstedelsesstaten om supplerende oplysninger, inden den drager alle konsekvenserne af de vurderinger, som sidstnævnte myndighed har foretaget i sit svar (jf. i denne retning for så vidt angår Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA af 13.6.2002 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne (EFT L 190, s. 1) Mantello-dommen, præmis 50).

32 På denne lovgivningsmæssige baggrund skal der med henblik på at fortolke det i rammeafgørelsens artikel 1, litra a), nr. iii), indeholdte begreb »domstol« tages udgangspunkt i de af Domstolen fastslåede kriterier for at bedømme, om et organ, som forelægger en sag, er en »ret« i artikel 267 TEUF's forstand. I denne retning fremgår det af fast retspraksis, at Domstolen tager hensyn til en hel række forhold, såsom om organet er oprettet ved lov, har permanent karakter, virker som obligatorisk retsinstans, anvender en kontradiktorisk sagsbehandling, træffer afgørelse på grundlag af retsregler, og om det er uafhængigt (jf. analogt dom af 14.6.2011, sag C-196/09, Miles m.fl., Sml. I, s. 5105, præmis 37 og den deri nævnte retspraksis).

33 Hvad angår ordene »kompetence i navnlig straffesager« er det korrekt, at rammeafgørelsen er blevet vedtaget på grundlag af artikel 31, stk. 1, litra a), EU og artikel 34, stk. 2, litra b), EU som led i det strafferetlige samarbejde.

34 I henhold til dens artikel 5, stk. 1, omfatter rammeafgørelsens anvendelsesområde imidlertid de lovovertrædelser, der vedrører »overtrædelse af bestemmelser i færdselslovgivningen«. Disse lovovertrædelser er imidlertid ikke genstand for en ensartet behandling i de forskellige medlemsstater, idet visse af medlemsstaterne klassificerer dem som administrative lovovertrædelser, mens andre anser dem for strafferetlige overtrædelser.

35 Det følger heraf, at der med henblik på at sikre rammeafgørelsens effektive virkning skal anlægges en fortolkning af ordene »med kompetence i navnlig straffesager«, hvor medlemsstaternes klassificering af lovovertrædelserne ikke er afgørende.

36 Med henblik herpå skal den i henhold til rammeafgørelsens artikel 1, litra a), nr. iii), kompetente domstol anvende en procedure, der opfylder en straffeprocedures væsentligste kendetegn, uden at det dog er påkrævet, at denne domstol udelukkende har en strafferetlig kompetence.

37 For at vurdere, om Unabhängiger Verwaltungssenat under omstændigheder som de i hovedsagen omhandlede kan anses for en domstol med kompetence i navnlig straffesager i rammeafgørelsens forstand, skal der foretages en samlet vurdering af flere objektive elementer, som kendetegner dette organ og dets funktionsmåde.

38 I denne henseende bemærkes først, at Domstolen, således som den forelæggende ret med rette har anført, allerede har fastslået, at et organ som Unabhängiger Verwaltungssenat har samtlige de kendetegn, der er påkrævet, for at det kan anerkendes som en ret i artikel 267 TEUF's forstand (dom af 4.3.1999, sag C-258/97, HI, Sml. I, s. 1405, præmis 18).

39 Dernæst bemærkes, at selv om Unabhängiger Verwaltungssenat – som det fremgår af de af den østrigske regering fremlagte oplysninger i dennes skriftlige og mundtlige indlæg – formelt er oprettet som et uafhængigt forvaltningsnævn i henhold til VStG's § 51, stk. 1, er organet imidlertid bl.a. kompetent som appelinstans i sager om administrative overtrædelser, herunder navnlig færdselsforseelser. Inden for rammerne af dette retsmiddel, som har opsættende virkning, har Unabhängiger Verwaltungssenat fuld prøvelsesret og anvender en procedure af strafferetlig karakter, der er betinget af overholdelsen af de fornødne processuelle garantier på strafferetsområdet.

40 I denne forbindelse bemærkes, at de processuelle garantier, som finder anvendelse, bl.a. omfatter det i VStG's § 1 fastsatte princip om nulla poena sine lege, det i VStG's §§ 3 og 4 fastsatte princip om kun at gøre en handling strafbar i tilfælde af tilregnelighed eller strafferetligt ansvar og det i VStG's § 19 fastsatte princip om, at straffen skal stå i forhold til ansvaret og handlingerne.

41 Unabhängiger Verwaltungssenat må derfor kvalificeres som en »domstol med kompetence i navnlig straffesager« i den i rammeafgørelsens artikel 1, litra a), nr. iii), omhandlede forstand.

42 Henset til samtlige ovenstående betragtninger skal det første spørgsmål og det andet spørgsmål, litra a) og b), besvares med, at begrebet »domstol med kompetence i navnlig straffesager« som omhandlet i rammeafgørelsens artikel 1, litra a), nr. iii), udgør et selvstændigt begreb i EU-retten og skal fortolkes således, at begrebet omfatter enhver domstol, der anvender en procedure, som opfylder en straffeprocedures væsentligste kendetegn. Unabhängiger Verwaltungssenat opfylder disse kriterier og skal følgelig anses for at være omfattet af begrebet.

43 Henset til besvarelsen af det første spørgsmål og det andet spørgsmål, litra a) og b), er det ufornødent at besvare det andet spørgsmål, litra c).

Om det tredje spørgsmål

44 Med sit tredje spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om rammeafgørelsens artikel 1, litra a), nr. iii), skal fortolkes således, at en person skal anses for at have haft lejlighed til at få sagen prøvet ved en domstol med kompetence i navnlig straffesager i det tilfælde, hvor vedkommende inden sagsanlægget var forpligtet til at iagttage en forudgående administrativ procedure, og om arten og rækkevidden af den kompetente domstols kontrol i denne henseende er relevant for anerkendelsen og fuldbyrdelsen af en afgørelse, hvorved der er blevet pålagt en bødestraf.

45 Hvad for det første angår spørgsmålet om, hvorvidt retten til at få sagen prøvet er sikret uanset forpligtelsen til at iagttage en forudgående administrativ procedure, inden sagen kan prøves ved en domstol med kompetence i navnlig straffesager i rammeafgørelsens forstand, bemærkes – som anført af den forelæggende ret og samtlige de parter, der har afgivet indlæg for Domstolen – at rammeafgørelsens artikel 1, litra a), nr. iii), ikke kræver, at sagen kan anlægges direkte ved en sådan domstol.

46 Rammeafgørelsen finder nemlig også anvendelse på bødestraffe pålagt af administrative myndigheder. Følgelig kan det alt efter de særlige kendetegn ved medlemsstaternes domstolssystemer være påkrævet, således som den nederlandske regering med rette har anført, at en forudgående administrativ fase finder sted. Adgang til prøvelse ved en domstol med kompetence i navnlig

straffesager i rammeafgørelsens forstand må imidlertid ikke være underlagt betingelser, der gør den umulig eller uforholdsmæssigt vanskelig (jf. analogt dom af 28.7.2011, sag C-69/10, Samba Diouf, Sml. I, s. 7151, præmis 57).

47 Hvad for det andet angår rækkevidden og arten af den kontrol, som udøves af den domstol, for hvilken sagen kan indbringes, skal nævnte domstol både for så vidt angår den retlige vurdering og de faktiske omstændigheder have fuld prøvelsesret, herunder mulighed for at bedømme beviserne og på dette grundlag at fastlægge den berørte persons ansvar og straffens adækvans.

48 For det tredje har den omstændighed, at den berørte person ikke har iværksat nogen appel, og at den omhandlede bødestraf følgelig er blevet endelig, ingen indvirkning på anvendelsen af rammeafgørelsens artikel 1, litra a), nr. iii), eftersom det fremgår af denne bestemmelse, at det er tilstrækkeligt, at den pågældende »har haft lejlighed« til at få sagen prøvet ved en domstol med kompetence i navnlig straffesager.

49 Henset til samtlige ovenstående betragtninger skal det tredje spørgsmål besvares med, at rammeafgørelsens artikel 1, litra a), nr. iii), skal fortolkes således, at en person skal anses for at have haft lejlighed til at få sagen prøvet ved en domstol med kompetence i navnlig straffesager i det tilfælde, hvor vedkommende inden sagsanlægget var forpligtet til at iagttage en forudgående administrativ procedure. En sådan domstol skal have fuld prøvelsesret både for så vidt angår den retlige vurdering og de faktiske omstændigheder.

Sagens omkostninger

50 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Store Afdeling) for ret:

1) **Begrebet »domstol med kompetence i navnlig straffesager« – som omhandlet i artikel 1, litra a), nr. iii), i Rådets rammeafgørelse 2005/214/RIA af 24. februar 2005 om anvendelse af princippet om gensidig anerkendelse på bødestraffe, som ændret ved Rådets rammeafgørelse 2009/299/RIA af 26. februar 2009 – udgør et selvstændigt begreb i EU-retten og skal fortolkes således, at begrebet omfatter enhver domstol, der anvender en procedure, som opfylder en straffeprocedures væsentligste kendetegn. Unabhängiger Verwaltungssenat in den Ländern (Østrig) opfylder disse kriterier og skal følgelig anses for at være omfattet af begrebet.**

2) **Artikel 1, litra a), nr. iii), i rammeafgørelse 2005/214, som ændret ved rammeafgørelse 2009/299, skal fortolkes således, at en person skal anses for at have haft lejlighed til at få sagen prøvet ved en domstol med kompetence i navnlig straffesager i det tilfælde, hvor vedkommende inden sagsanlægget var forpligtet til at iagttage en forudgående administrativ procedure. En sådan domstol skal have fuld prøvelsesret både for så vidt angår den retlige vurdering og de faktiske omstændigheder.**

Underskrifter